

ŠTEV. 9

1935/36

LETNIK 66

B. K.:

Večerna.

Sonce zahaja, rdi
na, zapadu. Tiho drevesa
v soncu rjavé,
poljana se je zazrla v večer.

Na obzorju kože osamele
tonejo sredi polja,
na oknih mró rože,
že davno ovenele,
čez plan polslišna pesem zvonov trepeta.

Sonce visi narahlo
na robu neba,
drevesa gasnejo v mrak,
koče so kot tihe molitve sredi polja...

Gustav Strniša:

Binkošti.

I.

Sveti Duh, blesteča ptica
je na okno sela:
soba vsa je zažarela
v mladem jutru Binkošti,
zlata ptica je zapela:
»Vsi vstanite, pokleknite,
danes je skrivnostni dan,
zore te se veselite,
plamen sije vam čez plan!
V novi zarji rajska vrata
so odprta na stežaj,
razsvetljenje v duše séva,
na zemljó prihaja raj!«

Sveti Duh, blesteča ptica
je vzdrhtela, že je ni,
mlada zora vsa blesteča
le skoz okno se smeji.

II.

Goreči jeziki sijejo
v skrivnostno binkoštno noč,
milost božjo lijejo
in čudovito moč!
Mlada poljana vsa brsti,
v tišini podrhteva,
božja ptica mimo hiti,
tajne nebes razodeva!